

Truyện: Con muốn làm linh mục

Antôn Hoàng Văn Phúc, OP

“Bố ơi, con nghĩ kỹ rồi. Sau này con sẽ làm bác sĩ để tiếp nối truyền thống gia đình, dòng họ và nhất là con có thể giúp đỡ được nhiều người”. Ông bố khẽ gật đầu, mỉm cười với thằng con. Trong sâu thẳm con người ông, đó là một niềm hạnh phúc vô bờ bến mà đứa con trai dành cho ông.

Sau khi xác định được mục tiêu cho bản thân, Minh lao vào học tập. Suốt ngày nó cứ cặm cụi với đồng sách vở. Thế nên cặp kính cận của nó ngày càng giống như cái dít chai thủy tinh. Bởi chưng, Minh hiểu rằng học là con đường ngắn nhất và duy nhất để trở thành một bác sĩ đa khoa. Còn về phần bố mẹ Minh, ông bà rất đổi vui mừng và tự hào mỗi khi nhắc đến thằng con của mình. Một phần vì con mình đang nỗ lực để đạt được mục tiêu làm rạng danh gia đình và dòng họ. Phần khác vì con mình không giao du với mấy đứa trời đánh trong xóm. Cho nên, ông bà yêu thương và chăm lo cho Minh rất chu đáo. Ông bà cũng cầu Trời khấn Phật đêm ngày và đi lễ chùa đều đặn.

Không phụ lòng mong mỏi của bố mẹ, ba năm học phổ thông Minh đều đứng đầu lớp. Minh còn đạt giải nhất môn Hoá cấp quốc gia năm lớp 12 và đặc biệt là trong kỳ thi đại học Minh đã đỗ vào trường đại học y Sài Gòn. Minh cảm ơn Trời Phật đã cho mình kết quả như thế này và nó cũng thầm cảm ơn bố mẹ đã luôn quan tâm chu đáo. Minh tự hứa với lòng mình sẽ chăm chỉ học hành trong quãng đời sinh viên để trở thành một bác sĩ giỏi. Và sau này sẽ cưới một cô vợ hiền để cùng nhau phụng dưỡng bố mẹ. Ý chí và ước mơ đó bay theo Minh vào giảng đường đại học.

Trong suốt mấy năm đại học, Minh miệt mài với đèn sách. Minh say mê nghiên cứu các tài liệu trong nước và quốc tế. Có những hôm thức khuya

mệt nhòai nhưng Minh vẫn chăm chỉ lên giảng đường. Chưa kể việc anh thường tìm đến các giáo sư để hỏi thêm về kiến thức chuyên môn. Bên cạnh đó, Minh cũng đôi lần đăng ký với các nhà chùa phát cơm miễn phí cho các bệnh nhân nghèo tại các bệnh viện. Công việc từ thiện đó làm Minh bớt căng thẳng trong học tập và giúp anh thấy những mảng tối sáng cuộc đời. Cũng có những hôm thành thơi, Minh theo thằng bạn cùng phòng tới nhà thờ đi lễ. Dĩ nhiên với Minh, anh chả hiểu chuyện gì đang xảy ra trong ngôi nhà thờ. Tuy nhiên, cảnh tượng người người im phăng phắc nghe ông cha giảng, người người quỳ gối thành tâm cầu khẩn làm Minh hơi tò mò. Anh không hiểu những nghi thức mà người ta cử hành có ý nghĩa gì. Anh cũng không hiểu tại sao Ông Chúa của thằng bạn lại có mãnh lực khiến người nào cũng phải đến với Ông hàng tuần. Những điều này làm Minh nảy sinh ý định đi tìm hiểu kỹ hơn về đạo Công Giáo mà thằng bạn cùng phòng hay nói tới.

Thế nhưng, việc học đã cuốn mất thời gian của Minh và làm phai mờ đi ý định ban đầu của anh. Anh tất bật với những tiểu luận, với những buổi thực hành tại bệnh viện. Những năm cuối đại học càng làm Minh tất bật hơn. Có khi anh phải chạy đôn chạy đáo từ trường sang bệnh viện, rồi từ bệnh viện sang trường. Nhất là cái khoản làm đề tài nghiên cứu đã vắt kiệt sức lực của Minh.

Chính vì những điều đó nên nhiều khi Minh thấy cuộc đời của anh quá đổi ngột ngạt. Đôi khi anh muốn buông xuôi tất cả để rũ bỏ mọi áp lực. Anh tự vấn lương tâm “Tại sao đời mình lại vất vả, khổ sở đến thế? Học, học, suốt ngày học cốt để chỉ đạt được tấm bằng thôi sao?”. Những lúc đó Minh muốn tới một nơi nào đó thật thảnh lãng để lắng đọng tâm hồn, để suy nghĩ nhiều hơn. Anh tìm đến các ngôi chùa mà thỉnh thoảng anh vẫn hay lui tới. Tuy nhiên, Minh lại không tìm được điều anh muốn. Lúc này Minh lại loé lên ý nghĩ tìm đến nhà thờ, nơi mà anh từng đến với đứa bạn cùng phòng.

Chiều hôm đó Minh đến nhà thờ một mình. Ngôi nhà thờ vẫn sừng sững đứng đó đón chờ Minh như lần đầu tiên anh đi lễ với đứa bạn.

Nhưng khung cảnh hôm nay khác hơn mọi ngày: không một tiếng chim, không một ngọn gió và cũng không một bóng người. Lòng Minh đã tĩnh khung cảnh quanh nhà thờ càng làm anh lặng hơn nữa. Một mình anh tiến vào trong ngôi thánh đường. Tuy nhiên Minh chỉ dám ngồi ở hàng ghế cuối vì anh cảm thấy sợ hãi. Anh ngồi đó, nhắm mắt suy tư về cuộc đời của mình. Anh suy nghĩ về những ngày tháng sinh viên của mình... Mở mắt nhìn đồng hồ Minh thấy đã hơn hai tiếng kể từ khi anh ngồi trong nhà thờ. Anh ra về và cảm nhận lòng mình đã bớt nặng trĩu.

Một tuần sau, Minh lại tiếp tục tới nhà thờ. Khung cảnh hôm nay cũng không khác tuần trước là bao. May ra thì có sự hiện diện của mấy chú chim đang líu lo trên những cành cây. Anh bước vào nhà thờ, vẫn ngồi vị trí cũ nhưng hôm nay nỗi sợ hãi không còn xâm chiếm Minh nữa. Anh lặng lẽ nhìn lên cung thánh, lên thánh giá treo cao. Anh lặng nhìn không chớp mắt, cứ như đáp trả lại cái nhìn của ai đó đang nhìn anh. Bỗng anh nói thì thầm: “Thưa Chúa, tôi là một người ngoại đạo. Tôi đã nghe nói về Ông nhiều nhưng tôi không biết Ông là ai và tại sao Ông lại phải nằm trên cây thánh giá đó. Nhưng ắt hẳn Ông phải như thế nào thì người ta mới tôn thờ Ông. Ông phải có quyền phép thì người ta mới theo. Vậy xin Ông hãy giúp tôi”. Minh lại tiếp tục chìm sâu vào suy tư. Anh suy tư về những điều mình đã và đang trải qua. Anh suy tư về tương lai của mình. Giật mình khỏi cơn suy tư, anh thấy mình đã ngồi đây hơn ba tiếng. Minh cúi đầu như muốn chào Ông Chúa mà anh mới quen. Anh ra về và cảm thấy nhẹ nhõm.

Hai ngày sau, Minh tới nhà thờ. Đón Minh bây giờ không còn là một sự yên lặng như trước nữa, nhưng có những đàn chim kéo về hót ríu rít trong vườn cây nhà thờ. Những làn gió thoảng nhẹ xuyên qua tán cây làm lá khẽ rung rinh. Anh đi thẳng vào nhà thờ, ngồi hàng ghế thứ hai chứ không còn ngồi cuối nữa. Anh nhìn kỹ xung quanh nhà thờ một cách chậm rãi, điều mà bấy lâu anh chưa có cơ hội. Anh nhìn tượng Đức Maria, thánh Giuse. Anh lại nhìn lên thánh giá. Minh thú thật khi nhìn tượng Đức Maria và thánh Giuse, anh cứ

nghĩ đó là những vị Bồ Tát như anh vẫn thường thấy trong các ngôi chùa. Còn nhìn lên thánh giá anh nghĩ Ông Chúa nằm trên đó chắc cũng là Đức Phật nên mới được tôn kính nơi chính điện. Ngẩng đầu lên thánh giá Minh thầm thì: “Xin Ông hãy cho tôi biết về Ông và về đạo của Ông để tôi có thể xưng hô và hiểu rõ hơn. Và nếu Ông thực sự là Chúa như người ta vẫn hay gọi thì xin Ông hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì để cõi lòng được bình an”. Thả hồn vào những miền man, Minh tiếp tục suy gẫm.

Bất ngờ, một cánh tay khẽ chạm nhẹ vào bờ vai Minh. Anh giật bắn người lên. Quay lại, anh thấy một người hao gầy, đang nở nụ cười với anh. Nụ cười của người đàn ông đó làm Minh an tâm hơn. “Chào bác!” Minh nói. “Chào chàng thanh niên, tôi là linh mục, người đang coi sóc nhà thờ này. Tôi đã quan sát và thấy cậu thường lui tới đây với tâm trạng buồn bã. Ắt hẳn cậu đang gặp chuyện buồn. Tôi rất sẵn lòng nếu cậu cần tôi giúp đỡ”, vị linh mục ngỏ lời. Minh không hiểu linh mục là người thế nào cho nên nói với sự đề phòng: “Cảm ơn bác. Tôi nghĩ tôi có thể giải quyết được vấn đề của tôi. Mà tôi có được phép vào đây không?”. “Đương nhiên là được”, vị linh mục nói và mở lòng thêm “Tôi về đây phục vụ đã được 12 năm rồi. Tôi ít thấy có người nào tới nhà thờ cầu nguyện, suy gẫm hàng giờ đồng hồ như cậu. Tôi biết rằng cậu đang gặp rắc rối trong cuộc sống. Nhưng không sao, hãy đến tâm sự với Chúa, Ngài sẽ giúp cậu lấy lại sự quân bình”.

Tới đây Minh nhớ ra những điều mà thằng bạn cùng phòng đã từng nói về người linh mục, đại khái đó là một người độc thân, phục vụ và chăm lo cho người theo đạo thuộc một nhà thờ nào đó. Tóm lại, đó là một người có thể tin tưởng, tâm sự được. Hiểu được điều đó, Minh nói chuyện cởi mở với vị linh mục hơn: “Thưa bác, tôi không phải là người Công giáo. Tôi không biết phải xưng hô với bác thế nào”. Vị linh mục mỉm cười. Sau đó cả hai cùng trò chuyện, tâm sự và đi dạo xung quanh khu vườn của giáo xứ. Cuối buổi nói chuyện, Minh bẽn lẽn: “Bác linh mục! Tôi có thể đến đây tâm sự và

tìm hiểu về đạo Công giáo với bác được không?”. Vị linh mục nhún vai và nói: “Rất sẵn lòng”.

Kể từ ngày đó, Minh thường lui tới với vị linh mục. Anh cũng tìm hiểu về đạo Công giáo qua sách vở và qua mạng Internet nhiều hơn. Khi đã đủ hiểu biết, anh mạnh dạn thưa với linh mục: “Thưa cha, con muốn được tìm hiểu đạo kỹ hơn. Con muốn được tham dự lớp dự tòng”. Vị linh mục gật đầu tỏ vẻ đồng ý và nói: “Con hãy sắp xếp thời gian để đến tham dự khoá dự tòng tới đây”. Khi học xong khoá dự tòng cũng là lúc Minh cầm trên tay tấm bằng bác sĩ đa khoa loại giỏi.

Bố mẹ Minh rất vui mừng vì biết rằng Minh đã hoàn thành xong chương trình đại học với tấm bằng giỏi trên tay. Giờ đây con đường công danh, sự nghiệp đang mở ra thênh thang trước mắt con mình. Cảm giác lâng lâng, vui sướng này cứ ở bên ông bà suốt mấy ngày nay. Trong bữa cơm tối gia đình, Minh và bố mẹ nói mọi chuyện trên trời dưới đất, từ đông sang tây, tự cổ chí kim. Khi bữa cơm gần kết thúc, anh đề cập đến chuyện mình học đạo và dự tính vào đạo Công giáo. Anh lấy hết nghị lực để nói chuyện này với bố mẹ. Bởi lẽ gia đình anh là một gia đình theo đạo Phật. Bố mẹ anh lại là những phật tử thường xuyên ăn chay trường. Minh biết rằng khi nói ra những điều này, anh sẽ bị bố mẹ cấm đoán. Quả thật, khi Minh vừa dứt lời, nét mặt của hai ông bà thay đổi đột ngột. Nụ cười trên môi vội lặn đi. Lời nói rôm rả vụt biến mất. Thay vào đó là sự căng thẳng và lặng im bao trùm cả căn nhà.

Bà mẹ lên tiếng: “Con ạ! Chúng ta là những Phật tử mà. Sao con lại nói vậy?”.

Minh đáp lời mẹ: “Mẹ ạ! Con đã tìm hiểu đạo Công giáo kỹ rồi. Con thấy đó là một tôn giáo có nhiều điều hay và hơn nữa, con có cảm giác bình an mà đạo Công giáo đem đến cho con”.

Minh vừa dứt lời, ông bố đập mạnh tay xuống bàn ăn, quát lớn: “Không được. Không chấp nhận điều đó được. Bố không cho con vào đạo Công giáo. Thứ nhất, gia đình và dòng họ chúng ta theo đạo Phật mấy đời nay. Thứ hai, con lại là con trai cả

trong gia đình. Vì thế, bố không cho phép con làm điều đó”.

Bà mẹ thêm vào: “Minh! Đạo nào cũng tốt. Đạo nào cũng dạy người ta ăn ngay ở lành hết. Con hãy giữ lấy truyền thống của gia đình chúng ta đi”.

“Thưa bố mẹ. Đúng là đạo nào cũng tốt. Đạo nào cũng dạy người ta ăn ngay ở lành. Nhưng con tìm thấy nơi đạo Công giáo một cái gì đó gần gũi với con và linh thánh. Xin bố mẹ hãy tôn trọng sự lựa chọn của con”.

Ông bố đứng phắt dậy đi lên cầu thang mà không nói không rằng lời nào. Bà mẹ vẫn ngồi đó. Bà tiến lại gần Minh: “Con hãy suy nghĩ kỹ đi, vì không đùa giỡn với tôn giáo được đâu con, nhất là đạo Công giáo”.

Thấy không thể khuyên cũng như cấm cản được con mình bỏ ý định theo đạo Công giáo, bố mẹ Minh cuối cùng đành chấp nhận cho anh gia nhập đạo Công giáo. Tuy nhiên, ngày anh Rửa tội để gia nhập đạo, bố mẹ anh không tham dự. Ông bà cũng không cho phép anh lập bàn thờ trong gia đình.

Thế là Minh đã chính thức trở thành một Kitô hữu. Dù bị gia đình và dòng họ phản đối, nhưng anh vẫn sống một cuộc sống trọn vẹn của người Kitô hữu. Anh còn làm chứng bằng lời nói và hành động để bố mẹ và họ hàng phá tan đi những nghi kỵ về đạo Công giáo.

Sau khi được Rửa tội, Minh vẫn tiếp tục làm trong một bệnh viện ở Sài Gòn. Tuy nhiên, Minh cảm thấy có cái gì đó hối thúc anh dần thân nhiều hơn. Trong đầu anh loé lên hai chữ “Linh Mục”, điều mà trước đây anh có nghĩ thoáng qua. Dù vậy, anh vẫn không tự tin vì nghĩ rằng mình chỉ là một tân tòng không thạo đạo nghĩa. Anh đem ý nghĩ này quỳ trước Chúa chịu nạn trong ngôi thánh đường quen thuộc. Anh cũng tìm tới vị linh mục để nhận được lời khuyên. Sau một tháng, Minh quyết định tìm hiểu ơn gọi linh mục trong một dòng tu.

Quyết định đi tu thật khó đối với Minh. Thế nhưng thuyết phục gia đình để đi tu lại càng khó khăn gấp bội đối với anh. Chỉ mới nghe qua việc anh sẽ từ bỏ nghề bác sĩ mà bố mẹ anh đã sốc nặng.

Minh nói: “Con cảm ơn bố mẹ đã đồng ý cho con được vào đạo Công giáo. Khi đã vào đạo con thấy con bị thôi thúc để dẫn thân nhiều hơn. Con muốn đi tu làm linh mục. Con sẽ thôi không làm việc tại bệnh viện nữa”.

Mới nghe qua câu đó, bố mẹ Minh lao đao, đứng không vững cứ như vừa mới bị sét đánh ngang tai.

Ông bố quát to: “Tao cảm mày có ý định đó. Mày là một bác sĩ. Công việc của mày ở bệnh viện. Không linh mục linh miếc gì hết”.

“Minh, nên nhớ con là một bác sĩ, và con mãi mãi là một bác sĩ” bà mẹ nói thêm.

Minh phân trần: “Bố mẹ! Thực sự con rất cảm ơn bố mẹ. Bố mẹ đã lo cho con mọi thứ. Bố mẹ đã hy sinh tất cả để con trở thành bác sĩ. Bố mẹ đã chấp nhận để con vào đạo Công giáo. Xin bố mẹ hãy chấp nhận cho con một lần này nữa thôi”.

“Không. Một là linh mục, hai là tao, mày chọn đi” ông bố hét toáng lên và nói thêm “Tao không biết ông Chúa của mày đã cho mày ăn bùa mê thuốc lú gì rồi mà mày đi ngược lại truyền thống gia đình, dòng họ. Đang là một bác sĩ ngon lành quay sang thích làm ông linh mục”.

Bà mẹ ngồi khóc. Bà chen vào thêm: “Con không thương bố mẹ sao. Bố mẹ giờ cũng có tuổi rồi. Con làm linh mục thì sau này ai phụng dưỡng bố mẹ đây. Con từng tâm sự với mẹ là sau này sẽ lấy một cô gái hiền lành để cùng con chăm lo cho bố mẹ mà. Con quên rồi sao!”

Nước mắt Minh chọt lăn ra khỏi khóe mắt. Anh không nói được một lời nào. Anh nghẹn ngào trước câu nói của mẹ.

Lúc này, bố Minh nhẹ nhàng nói với anh: “Minh con, có bao nhiêu người muốn được làm bác sĩ như con mà không được. Con nói là con muốn dẫn thân nên con làm linh mục. Bố nghĩ con làm bác sĩ con cũng dẫn thân được thôi, dẫn thân nhiều hơn nữa là đằng khác. Con có thể khám bệnh cho người nghèo. Con có thể khám, thăm các em nhỏ bị ung thư mà. Hãy bỏ cái suy nghĩ đó đi con. Nghe bố đi”.

Minh không nói thêm lời nào. Anh lấy tay lau những giọt lệ và lẳng lặng về phòng của mình. Tối đó anh không tài nào chợp được mắt. Hình ảnh người linh mục và bố mẹ anh cứ hiện ra trong tâm trí anh.

Không khí trong căn nhà âm đạm như đang có tang. Cả gia đình cùng ăn sáng nhưng không một lời nói, không một nụ cười.

Minh cất tiếng: “Bố mẹ ạ! Tối qua con đã suy nghĩ kỹ rồi. Con biết rằng bao hy vọng bố mẹ đặt vào con. Bao yêu thương bố mẹ đã dành cho con. Dù bố mẹ có nói con bất hiếu con cũng xin nhận. Xin bố mẹ hãy chấp nhận cho con được đi vào dòng tu”.

Hai ông bà nhìn nhau như muốn chờ xem ai sẽ nói trước. Ông bố thở dài: “Bố mẹ đã hết nước hết cái với con rồi. Được, thế thì tối nay bố sẽ gọi các bác, chú, cô, dì, cậu, mợ trong dòng họ tới đây để nói về chuyện của con”.

Minh biết rằng mọi người trong dòng họ sẽ không đời nào đồng ý với ý định của anh. Anh nhớ cách đây mấy tháng họ còn phán đối kịch liệt chuyện anh vào đạo, hướng hồ là chuyện từ bỏ nghề bác sĩ để vào một dòng tu làm linh mục. Minh chuẩn bị tâm lý và mọi tình huống xấu nhất cho cuộc gặp tối nay. Anh nhốt mình trong phòng từ sáng đến chiều. Một mình trong phòng, Minh cầu nguyện “Lạy Chúa, chỉ vì muốn bước theo Chúa cách trọn vẹn hơn mà con đây bị gia đình, dòng họ phán đối. Năm xưa vì muốn cứu nhân loại mà Ngài bị đánh, bị chế giễu và cuối cùng bị chết trên cây thánh giá. Xin Ngài hãy ban thêm cho con sức chịu đựng”.

Tối đó, như đã dự đoán, Minh đều bị các bác, các cô, chú, gì, cậu, mợ phán đối quyết liệt. Bác trưởng còn mạnh tiếng: “Bố mẹ cho cháu ăn học đến nơi đến chốn để cháu đối xử với bố mẹ vậy hả Minh. Có phải đây là cách báo hiếu của cháu không!?”

Bác gái chêm vào: “Nếu cháu vẫn giữ ý định đó thì dòng họ này không xem cháu là người trong dòng họ nữa”.

Minh như chết lặng khi nghe bác gái nói câu đó. Anh mím chặt môi một lúc rồi nói: “Thưa bố mẹ, các bác, các cô, các chú, cậu, mợ! Con biết rằng mọi người rất yêu thương, quan tâm đến con. Mọi người cũng rất hãnh diện khi con làm rạng rỡ gia đình và dòng họ. Tuy nhiên sự rạng rỡ này chưa được bao lâu thì bị dập tắt bởi ý định làm linh mục của con. Bây giờ con có giải thích thế nào đi nữa thì bố mẹ, các bác, các chú, các cô, cậu, mợ cũng không đồng ý. Con chỉ xin một điều, đó là hãy để con sống với quyết định của con. Dù sau này con là ai, là thế nào đi nữa con vẫn là con của bố mẹ, là người trong dòng họ”. Nói xong câu đó, Minh bật khóc như chưa từng được khóc.

Ông bố bực mình, quát to: “Nếu mày vẫn giữ nguyên ý định đó thì mày hãy ra khỏi nhà này. Mày đừng bao giờ về lại ngôi nhà này nữa. Và tao sẽ không xem mày là con của tao nữa. Bây giờ thì hãy đi đi”.

Mọi người can ngăn trước sự bực tức của ông bố, mong ông bình tĩnh lại, chí ít thì cũng mong ông cho Minh đến sáng mai, giờ đã tối ra ngoài không tiện. Nhưng nhất quyết ông không chịu.

Mẹ Minh khóc. Minh cũng khóc. Anh lên phòng thu dọn đồ đạc. Trước khi ra khỏi nhà, Minh quỳ xuống khấu đầu trước bố mẹ như muốn tạ lỗi cho sự bất hiếu của anh cũng như muốn nói lên lời tri ân công ơn nuôi nấng của bố mẹ. Cả ba người cùng khóc. Ông bố quay người như không muốn đối diện với điều mình không muốn. Còn bà mẹ thì ôm Minh vào lòng mà khóc. Mọi người có mặt trong ngôi nhà hôm đó nghẹn ngào không nói được lời nào. Minh đứng lên nói với bố mẹ câu cuối: “Dù thế nào con vẫn là con của bố mẹ. Con sẽ cầu nguyện nhiều cho bố mẹ”. Anh chào mọi người rồi ra đi trong nước mắt.

Kể từ khi vào dòng thầy Minh chưa một lần ghé về nhà, dù rằng ba năm sau thầy mới gọi điện về hỏi thăm và chúc tết bố mẹ trong dịp tết nguyên đán. Thế là đời tu trì của thầy Minh cứ lặng lẽ êm trôi trong nhà dòng, bất chấp nỗi đau dần lòng thầy.

Mười hai năm sau, thầy về thăm bố mẹ. Thầy và bố mẹ như đứng hình khi giáp mặt nhau. Nước mắt thầy và bố mẹ thầy cứ thế tuôn ra. Mười hai năm, mọi chuyện đã đổi thay. Bố mẹ tóc đã bạc. Nỗi đau đã được xoa dịu bởi thời gian. Cầm trên tay tấm thiệp mời linh mục mà nhà dòng đã làm sẵn, thầy Minh trao cho bố mẹ và mong bố mẹ ngày đó tới tham dự thánh lễ chịu chức linh mục của mình. Thường thì sau một thời gian dài không gặp nhau, mọi người sẽ có khối chuyện để nói nhưng thầy Minh và bố mẹ không thể nói chuyện được chuyện gì. Mọi người chỉ biết lặng im. Trong giờ phút này đó là thứ ngôn ngữ dễ hiểu và dễ cảm thông nhất.

Ngày thầy chịu chức linh mục, bố mẹ thầy và một số người trong dòng họ cũng tới tham dự. Bố mẹ thầy được sắp xếp trên hàng ghế dành riêng cho ông bà cổ. Suốt thánh lễ, bố mẹ thầy cứ dõi theo con mình và nước mắt vẫn dài cứ thế thi nhau tuôn ra. Giờ phút cảm động nhất khi bố mẹ thầy trao áo lễ cho thầy. Những giọt nước mắt kèm theo tiếng nấc nghẹn ngào phát ra từ bố mẹ thầy làm nhiều người trong dòng họ cũng cảm động khóc theo. Thầy giơ hai bàn tay nhận áo lễ từ bố mẹ và thì thầm: “Con xin lỗi bố mẹ”.

Kể từ giờ phút này, cha Minh đã là một linh mục của Chúa. Cha vẫn luôn cầu nguyện cho bố mẹ mình, và hằng quan tâm động viên các ngài. Không chỉ bố mẹ mình mà thôi, cha còn quan tâm tới cả những người trong dòng họ. Cha không lên án cũng như chê bai quan điểm tôn giáo của mọi người. Cha tôn trọng tất cả. Cha sống đạo, sống đời linh mục với con người mới của cha. Những khi được về quê, cha Minh giải thích cho bố mẹ và mọi người trong dòng họ những gì mọi người thắc mắc về đạo Công giáo. Nghe giải đáp thắc mắc, mọi người cũng hiểu rõ hơn về đạo Công giáo. Nhân cơ hội trong buổi gặp cha Minh, bác trai và bác gái cũng bẽn lèn nói với cha: “Minh à, hai bác thấy có lỗi với cháu quá. Hai bác đã hơi nặng lời trong cái đêm họp dòng họ tại nhà cháu. Lúc đó hai bác cũng bức xúc không làm chủ được miệng lưỡi mình. Cháu cho hai bác xin lỗi nhé”.

“Không sao đâu bác. Chuyện đó cháu quên lâu rồi. Nói thật nếu đặt cháu vào hoàn cảnh của hai bác lúc đó đôi khi cháu cũng xử sự như thế. Cháu cũng biết vì quý mến cháu hai bác mới nói như thế”. Cha Minh nói: “Cháu đã nói thế thì hai bác cảm ơn cháu. Bây giờ bác thấy nhẹ nhõm trong người quá”, bác gái nói với cha Minh.

Còn về phần bố mẹ cha Minh. Sau một thời gian thuyết phục và được sự động viên của mọi người, cuối cùng bố mẹ cha cũng đồng ý học đạo và gia nhập đạo Công giáo. Và chính cha Minh là người đã rửa tội cho ông bà cố. Một năm sau đó, cha Minh nhận được bài sai của Bề trên nhà dòng qua châu Phi phục vụ cho một xứ đạo làng quê nghèo bên đó. Cha đã vui vẻ nhận lời và ra đi phục vụ trong bình an.

<http://gpbuichu.org/news/Muc-vu-On-goi/con-muon-lam-linh-muc-5148.html>

<http://gpbuichu.org/news/Muc-vu-On-goi/toi-muon-lam-linh-muc-tiep-5157.html>

<http://gpbuichu.org/news/Muc-vu-On-goi/con-muon-lam-linh-muc-phan-ket-5163.html>

Chúa Thánh Thần Trong Đời Sống Chúng Ta

Lm. Biển Xanh

*Lớn lên trong Chúa Thánh Thần
Niềm vui hạnh phúc tinh thần dâng cao
Mục tử Giáo phận phụng thờ
Dẫn thân nhiệt huyết hiến trao cuộc đời.*

*Hồng ân Thiên Chúa muôn nơi
Trao ban lãnh nhận thành thoi tâm hồn
Thánh Thần nguồn mạch trí khôn
Dạy ta tiến bước trường tồn mai sau.*

*Nở hoa bác ái muôn màu
Tinh thần phục vụ cao rao ân tình
Giê-su Con Chúa hiển linh
Tỏa lan gương sáng Thánh Linh đầy tràn.*

*Tin Mừng gieo vãi bình an
Đơm bông kết trái chín vàng đó đây
Giáo xứ giáo điểm sum vầy
Tham dự thánh lễ tràn đầy hồng ân.*

*Giáo dân tín hữu xa gần
Quyết tâm sống đạo tinh thần hăng say
Yêu thương hiệp nhất mỗi ngày
Tình yêu Thiên Chúa trải dài trong tâm.*

*Đức tin cậy mến âm thầm
Thánh Thần Thiên Chúa nảy mầm vươn lên
Giáo dân mục tử xướng tên
Giê-su cứu độ vững bền thiên thu.*

<https://gpcantho.com/chua-thanh-than-trong-doi-song-chung-ta/>